

Sygn. akt I Ca 456/19

I Cz 480/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Elżbieta Zalewska-Statuch

Sędziowie Joanna Składowska

Katarzyna Powalska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 31 lipca 2019 roku, sygnatura akt I C 577/17

oraz zażalenia pozwanego na rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 3 wyroku

1. oddała apelację i zażalenie;
2. zasądza od J. M. na rzecz Towarzystwa (...) z siedzibą w W. 900 (dziewięćset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;
3. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz J. M. 225 (dwieście dwadzieścia pięć) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sygn. akt I Ca 456/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Łasku, w sprawie z powództwa J. M. przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie, m.in. oddalił powództwo o zasądzenie odszkodowania z tytułu utraconych zarobków (pkt 2).

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w ww. zakresie oparte zostało na następujących ustaleniach i wnioskach, których istotne elementy przedstawiały się następująco:

Powódka J. M. uległa wypadkowi komunikacyjnemu 3 czerwca 2015 r. Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie.

Po wypadku powódka pozostawała na zwolnieniu lekarskim do 24 września 2015 r.

W chwili wypadku odbywała staż zawodowy i przez 6 miesięcy od zakończenia stażu (01.08.2015 r. – 31.01.2016 r.) miała być zatrudniona z najniższym wynagrodzeniem krajowym. Z uwagi na zwolnienie lekarskie powódka nie podjęła zatrudnienia, ale od 1 lipca 2015 roku zaczęła prowadzić działalność gospodarczą w postaci handlu obwoźnego. Obecnie ma 28 lat i pracuje przy produkcji w firmie (...).

Cierpienia fizyczne powódki w okresie pierwszego miesiąca były miernie nasilone.

W okresie 4-tygodniowego noszenia kołnierza ortopedycznego i unieruchomienia gipsowego lewej kończyny górnej powódka była ograniczona w czynnościach higienicznych, ubieraniu się oraz czynnościach codziennych wymagających sprawności obu kończyn górnych.

Po odstawieniu unieruchomień przez 3 miesiące utrzymywały się ograniczenia w czynnościach codziennych. W pierwszych 5 tygodniach po przedmiotowym wypadku powódka wymagała pomocy osób trzecich, a następnie do końca września 2015 roku. Wielomiesięczne leczenie psychiatryczne farmakologiczne nie przyniosło remisji. Powódka powinna podjąć psychoterapię.

W oparciu o przepisy art. 822 § 1 k.c., art. 436 § 1 k.c. oraz art. 444 § 2 k.c.

sąd stwierdził, że powódka nie udowodniła przesłanek do zasądzenia utraconych zarobków, ponieważ powódka podjęła działalność gospodarczą niecały miesiąc po wypadku.

Apelację od wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w części oddalającej powództwo o zasądzenie odszkodowania z tytułu utraconych zarobków, tj. co do kwoty 5358,15 zł, zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny wyrażający się w przyjęciu, że powódka nie udowodniła przesłanek do zasądzenia odszkodowania z tytułu utraconych zarobków w okresie od 1 sierpnia 2015 r. do 31 stycznia 2016 r., ponieważ rozpoczęła działalność gospodarczą w dniu 1 lipca 2015 r., podczas gdy w rzeczywistości powódka rozpoczęła działalność gospodarczą rok później tj. 1 lipca 2016 r. i jednocześnie wykazała fakt obowiązkowego zatrudnienia dokumentami dotyczącymi stażu z (...) w Ł., zaświadczeniem od pracodawcy oraz zeznaniami pracodawcy - świadka E. W..

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki dodatkowo 5358,15 zł z tytułu utraconych zarobków w okresie od 1 sierpnia 2015 r. do 31 stycznia 2016 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, przed sądem II instancji według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do skarżonej w apelacji kwestii, trzeba zgodzić się z apelującą, że Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowych ustaleń stanu faktycznego, stwierdzając przy tym, że powódka podjęła działalność gospodarczą niecały miesiąc po wypadku,

gdyż z załączonych dokumentów (informacja (...) k. 237) oraz wyjaśnień samej powódki (k. 132 verte) wynika, że rozpoczęła działalność gospodarczą rok później, tj. 1 lipca 2016 r.

Okoliczność powyższa nie rzutowała jednak co na trafność decyzji Sądu Rejonowego w zakresie oddalenia powództwo o zasądzenie odszkodowania z tytułu utraconych zarobków, tak co do zasady jak i co do wysokości.

Dla porządku wypadu jedynie przypomnieć, że w dochodzenie odszkodowania jest możliwe w granicach normalnego związku przyczynowego – za straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

W judykaturze akcentuje się, że nie sama tylko utrata zdrowia, lecz również rzeczywista utrata zdolności zarobkowania stanowią przesłanki zasądzenia odszkodowania po myśli

art. 444 § 2 k.c., w sytuacji, w której w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia poszkodowany utracił możliwość uzyskiwania dochodów. Bowiem szkoda według

art. 415 k.c. musi posiadać walor realny, nie zaś tylko teoretyczny (patrz: wyrok SN

z 7 maja 1998 r., III CKU 18/98, Prok. i Pr.-wkł. 1998, nr 11-12, s. 35; wyrok SN

z 6 października 2000 r., II UKN 10/00, OSNP 2002, nr 9, poz. 221).

Ciężar dowodu całkowitej lub częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej, a także wysokości zarobków, spoczywa na poszkodowanym. Innymi słowy, celem skutecznego dochodzenia odszkodowania, osoba, która ucierpiała w wypadku musi przedstawić stosowne dokumenty na poparcie swoich twierdzeń.

Powódka nie udowodniła, w świetle reguł wynikających z art. 6 k.c. w zw.

z art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., aby na skutek wypadku doszło do utraty możliwości zarobkowania w ogóle. Jej roszczenie nie może opierać się na twierdzeniu, że utraciła możliwość zatrudnienia tylko u konkretnej osoby. To miałyby znaczenie tylko w sytuacji w której wywodziłaby o utracie korzyści wynikającej z zatrudnienia u konkretnej osoby

z wynagrodzeniem wyższym niż przeciętne. Z zaświadczenia od pracodawcy wynika zaś, że w okresie 6 miesięcy od 1 sierpnia 2015 r. powódka otrzymywałaby wynagrodzenie minimalne, wynoszące wówczas 1286 zł netto i dlatego osiągnęłaby w okresie 1 sierpnia 2015 r. do dnia 31 stycznia 2016 r. dochód netto w kwocie co najmniej 7716 zł, co po odjęciu kwoty wypłaconej z tego tytułu przez pozwanego - 2357,85 zł - daje żadaną kwotę 5358,15 zł. Na szczególną uwagę zasługuje przy tym fakt, że powódka staż odbywała w firmie prowadzonej przez matkę swojego życiowego partnera – na co zwrócił uwagę w odpowiedzi na apelację pozwany.

Nie można zatem uznać, że na skutek wypadku doszło u powódki do utraty korzyści w postaci możliwości zarobkowania w ogóle. W ocenie Sądu Okręgowego tylko przy wykazaniu niemożności podjęcia zatrudnienia co do zasady pozwany winien ponosić odpowiedzialność odszkodowawczą.

Wobec powyższego apelacja powódki, jako całkowicie bezzasadna, na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2 sentencji,

na podstawie art. 98 § 1 - 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., tj. zgodnie

z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który powódka przegrała w instancji odwoławczej w całości.

Sąd zasądził więc od powódki na rzecz pozwanego 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym – ustalone w oparciu o § 2 pkt 4

w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).